

Sygn. akt I NO 18/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Czajkowski (przewodniczący)
SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)
SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania E. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 6 listopada 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy z czterech stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr (...)/2018 z dnia 6 listopada 2018 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm., dalej u.KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie

Apelacyjnym w (...) Pani K. K., Pana J. P., Pani A. S.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani B. B., Pani B. F., Pana K. K., Pani E. S. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Na cztery wolne stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 323, zgłosili się: Pani B. B., Pani B. F., Pani K. K., Pan J. P., Pani A. S., Pan K. K., Pani E. S.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2018 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i jednomyślnie postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie Pani K. K., Pana J. P. oraz Pani A. S. Odnośnie Pani B. B., Pani B. F., Pana K. K., Pani E. S. oddano po 3 głosy „wstrzymujące się”, przy braku głosów „za” i „wstrzymujących się”. Na podstawie analizy całokształtu dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu nominacyjnym zespół uznał, że wysokie, wyróżniające i odpowiadające wymogom orzekania w sądzie apelacyjnym kwalifikacje posiadają Pani - K. K., Pan J. P. oraz Pani A. S.

Pozostali uczestnicy postępowania, tj. Pani B. B., Pani B. F., Pan K. K. oraz Pani E. S. nie wypełniają według Rady, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że podejmując uchwałę wzięto pod uwagę, że Pani K. K., Pan J. P. oraz Pani A. S. spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 52 ze zm.; dalej jako: p.u.s.p).

Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatów kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych, ocenami ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów.

Rada stwierdziła, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie Pani K. K., Pana J. P. oraz Pani A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

W ocenie Rady, Pani K. K. legitymuje się wieloletnim, bogatym doświadczeniem dydaktycznym i naukowym zdobytym przez nią na przestrzeni niemal dwudziestu lat intensywnej pracy zawodowej. Jest uznanym pracownikiem naukowym, jej zainteresowania obejmują szerokie spectrum spraw, w których posiada wiedzę na poziomie eksperckim. Zdobyty stopień doktora nauk prawnych w zakresie prawa i następnie doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych w dyscyplinie prawo potwierdzają wysoki poziom wiedzy prawniczej tej kandydatki. Kwalifikacje Pani K. K. zostały bardzo wysoko ocenione w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania ocenie kwalifikacji.

Według Krajowej Rady Sądownictwa Pan J. P. posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w P. oraz sędziego tego Sądu, Sądu Okręgowego w K. i Sądu Okręgowego w P. Jego kwalifikacje zostały wysoko ocenione także w ocenie kwalifikacji, która wskazała na posiadane przez tego kandydata cech świadczących o spełnianiu wszelkich wymogów do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

W ocenie Rady, Pani A. S. posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w toku sprawowania urzędu asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w T., sędziego tego Sądu, sędziego Sądu Rejonowego w R. oraz sędziego Sądu

Okręgowego w R. Pracę orzeczniczą łączyła z pełnieniem funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego w R. Kwalifikacje kandydatki zostały ocenione pozytywnie w sporządzonej przez sędziego wizytatora ocenie kwalifikacji, wskazującej między innymi na wysoki poziom wiedzy prawniczej i niekwestionowane zaangażowanie zawodowe.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje zawodowe wszystkich kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pani B. B., Pani B. F., Pan K. K. oraz Pani E. S. nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminów zawodowych. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...).

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani K. K., Pana J. P., Pani A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje tych kandydatów, wysoko ocenione przez sędziów sporządzających na potrzeby niniejszego postępowania konkursowego oceny kwalifikacji oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pani B. B., Pani B. F., Pan K. K. oraz Pani E. S. nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu wyższym od Pani K. K., Pana J. P. czy Pani A. S., uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 6 listopada 2018 r. na kandydaturę:

- Pani B. B. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 15 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani B. F. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 17 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani K. K. oddano 17 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, ani „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana K. K. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 17 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana J. P. oddano 16 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 1 głos „wstrzymujący się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pani E. S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 17 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani A. S. oddano 17 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, ani „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Odwołaniem z dnia 3 stycznia 2019 r. Skarżąca zaskarżyła pkt 1 uchwały Nr (...) /2018 KRS w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) Pani K. K. i Pana J. P. oraz w zakresie pkt 2, w jakim Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) E. S.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) ustawowych reguł i kryteriów, w tym kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania;

2. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, polegające na:

a) zignorowaniu okoliczności, że w ocenie kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego wizytatora Jej przygotowanie zawodowe i doświadczenie zostało ocenione w sposób wyróżniający i co najmniej porównywalny z kontrkandydatami, zaś uchwała nie wyjaśnia pominięcia wniosków tej oceny,

b) pominięciu w opiniowaniu kandydatów oceny predyspozycji do pełnienia urzędu sędziowskiego, w tym faktu, że od 1 stycznia 1996 r. Skarżąca nieprzerwanie orzeka w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w tym od 2004 r. w instancji odwoławczej, zaś z puli wolnych stanowisk objętych procesem nominacyjnym, dwa są przeznaczone dla Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,

c) pominięciu szeregu elementów doświadczenia zawodowego, w tym:

- zmarginalizowaniu uzyskania oceny bardzo dobrej z egzaminu sędziowskiego,

- wykonywania pracy orzeczniczej na wysokim poziomie w połączeniu ze sprawną realizacją obowiązków związanych z pełnionymi funkcjami - przewodniczącej wydziału i zastępcy rzecznika dyscyplinarnego,

- wykonywania pracy orzeczniczej w ramach delegowania przez Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 77 § 1 pkt 1 p.u.s.p. do pełnienia obowiązków orzeczniczych w Sądzie Apelacyjnym w (...) w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2018 r. oraz delegowania przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) w trybie art. 77 § 9 p.u.s.p., w latach 2015-2016,

- kwalifikacji zawodowych uzyskiwanych w ramach szeregu szkoleń i studiów podyplomowych,

- całkowitym zignorowaniu opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz opinii „Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...)”,

- bezpodstawnym i niczym nie uzasadnionym stwierdzeniu, że stanowisko Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i „Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...)” nie odzwierciedla kwalifikacji wynikających z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania,

- pominięciu dokumentu przedłożonego w toku postępowania jakim jest opinia Przewodniczącej III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego w (...),

- e) przyjęciu, że Skarżąca nie wypełnia ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust.1 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego,

3. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS, przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia;

4. naruszenie art. 35 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 20a. § 1 p.u.s.p. przez brak opracowania listy rekomendowanych kandydatów na cztery wolne stanowiska sędziowskie oraz przedstawienie wniosku o powołanie tylko trzech z czterech kandydatów, a tym samym wkroczenie w kompetencje Ministra Sprawiedliwości.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca wskazała, że doszło do podjęcia zaskarżonej uchwały w sposób wskazujący na nieprzestrzeganie przez Radę reguł dostępu do służby publicznej. Zaznaczyła, że dokonując oceny poszczególnych kandydatur, w tym w szczególności Pani K. K. i Pana J. P., jako równoprawnych uczestników procedury nominacyjnej, Krajowa Rada Sądownictwa nie zastosowała przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych. Podkreśliła, że z uzasadnienia uchwały nie można wywnioskować dlaczego kwalifikacje zawodowe wybranych kandydatów są lepsze od Jej kwalifikacji.

Zdaniem Skarżącej przedstawienie Jej kandydatury w treści uchwały pomijało szereg danych wynikających z dokumentów - co świadczy o braku wszechstronnej oceny sprawy przez Radę i o naruszeniu zasady swobodnej oceny całości materiału.

W swej uchwale, według Skarżącej, Krajowa Rada Sądownictwa w sposób całkowicie nieuprawniony i niczym nieuzasadniony stwierdziła, że stanowisko Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i „Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...)” nie odzwierciedla Jej kwalifikacji, wynikających z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania.

Ponadto w ocenie Skarżącej, Rada nie jest uprawniona do kwestionowania wysokiego poparcia udzielonego Jej osobie przez Kolegium czy Zgromadzenie Ogólne Sędziów, z powołaniem się jedynie na lakoniczne stwierdzenie o braku potwierdzenia tego faktu w dokumentach, bez podania konkretnych argumentów.

Przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że Skarżąca nie wypełnia ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 1 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Jej wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego, zdaniem Skarżącej, pozostaje w sprzeczności z materiałami źródłowymi, na podstawie których zostały one ustalone, jak również, taka opinia nie została w żaden sposób wyjaśniona w stanowisku zajęтым przez Radę. W ocenie Skarżącej, uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie zawiera dostatecznego uzasadnienia zastosowania przez Krajową Radę Sądownictwa w przedmiotowej procedurze konkursowej dostatecznie przejrzystych kryteriów oceny ujawnionych w ustalonym wzorcu minimalnych kwalifikacji, umiejętności, postaw i cech kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie. Ponadto według Skarżącej, Rada nie wskazała, które z elementów oceny kwalifikacyjnej dyskwalifikowały Ją jako kandydata na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego; nie podała również jakie elementy aktywności zawodowej stały się podstawą negatywnej oceny Jej przydatności na tym stanowisku, ani z jakiego powodu Rada nie wzięła pod uwagę wyników głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu, które w przypadku Skarżącej były zdecydowanie korzystne. Wszystkie powyższe elementy świadczą, Jej zdaniem, o nierównym traktowaniu kandydatów, którzy zgłosili wnioski o powołanie ich do pełnienia urzędu sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323 i dopuszczeniu się przez

Krajową Radę Sądownictwa zarzuconych w odwołaniu naruszeń przepisów postępowania.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie jej do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Pismem z dnia 31 stycznia 2019 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odpowiedź na odwołanie wniosła także uczestniczka postępowania Pani K. K. wskazując na bezzasadność podstaw i zarzutów odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy i ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji

do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z dnia 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Analiza treści uzasadnienia odwołania wskazuje, że Skarżąca neguje wyniki oceny dwóch kandydatur w zestawieniu z oceną (subiektywną) własnej kandydatury. Jakkolwiek Skarżąca ma prawo do własnej wysokiej samooceny, to jednak Krajowa Rada Sądownictwa jest uprawniona, a zarazem zobowiązana do oceny wszystkich zgłoszonych na dane stanowisko sędziowskie kandydatów. Samo subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca

2016 r., III KRS 5/16, LEX nr 2288957).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że doświadczenie zawodowe stanowi podstawowe kryterium, jakie Krajowa Rada Sądownictwa powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru wiążącego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zestawienia tych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko że, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy natomiast nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, LEX nr 2288962).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic

swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając krótszy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ponadto, że w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). Jednakże niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie powoduje, że uchwała jest sprzeczna z prawem (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 38/14). Ponadto, w myśl ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wszystkie tzw. ścieżki dojścia do zawodu sędziowskiego są równoprawne w tym sensie, że ustawodawca określa jedynie minimalne wymogi formalne jakie muszą zostać spełnione przez osoby ubiegające się o nominację oraz wskazuje ogólnie kryteria oceny, wspólne dla wszystkich kandydatów. W postępowaniu konkursowym, w którym udział biorą obok sędziów także pracownicy naukowcy, KRS nie ma obowiązku wyjaśniania ogólnych zasad przebiegu ścieżki sędziowskiej i ścieżki naukowej oraz wypracowywania swoistych kryteriów równoważności. W takich postępowaniach Rada ocenia konkretne kandydatury osób wykonujących różne zawody prawnicze i legitymujące się różnym doświadczeniem zawodowym. Nie umniejsza to w żaden sposób znaczenia „doświadczenia orzeczniczego”. Doświadczenie to, z racji konkurencji różnych ścieżek dojścia do służby nie przeważa jednak samo w sobie na korzyść kandydata kroczącego ścieżką kariery

sędziowskiej w przypadku rywalizacji o nominację z pracownikiem naukowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., III KRS 13/15, OSNP 2017 nr 6, poz. 75).

Reasumując, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 60 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w sposób wskazany przez Skarżącą, gdyż Krajowa Rada Sądownictwa uprawniona jest do doboru kryteriów oceny kandydatów w danej procedurze nominacyjnej i ustalania hierarchii ważności tych kryteriów z punktu widzenia potrzeb danego przypadku. Za niezasadne należy uznać również, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS, zarzuty Skarżącej, że Rada dokonała rozpatrzenia i oceny jej kandydatury, bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, z pominięciem całości zgromadzonej dokumentacji i wynikających z niej wyróżniających Ją kwalifikacji zawodowych. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury Skarżącej (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny Jej kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącą własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone Odwołującej się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, zatem nie może być uznane za decydujące o wyborze konkretnego kandydata (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Z kolei art. 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu

okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepubl. i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru.

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

Tylko ubocznie Sąd Najwyższy zauważa też, że zgodnie z p.u.s.p. prawidłowym jest posługiwanie się zwrotem Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji (...).

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.